

τοῦ ὁποῖον εἶχε βράσει τὸ μπὸλ, εὗρισκετο τὸ ἀναθεματισμένον αὐτὸ χρονόμετρον.

Ἄφου ἀπεμακρύνθησαν οἱ ὑπηρέται, ἤρχισαμεν νὰ συζητῶμεν τὴν ὑπόθεσιν.

Οἱ νεώτεροι ὑπερασπίζοντο τὸν Τσεμεκμάρεβ, ἀλλὰ ὁ Ἰβάνωβ εἶπε:

—Μᾶς προσέβαλεν ὅλους, πρέπει νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ Σύνταγμα.

Ὅτε ἐσηκώθημεν διὰ νὰ ἀπέλθωμεν, εἶδομεν τὸν ὑπηρέτην τοῦ Τσεμεκμάρεβ νὰ τρέχῃ πρὸς τὴν οἰκίαν. Ὁ στρατιώτης ἦτο χωρὶς πηλίκιον, τρομερὰ τρομαγμένος. Μόλις ἐπλησίασε μᾶς ἐφώναξε:

—Κύριε Ἰλαρχε, συμφορά, ὁ ὑπολοχαγὸς Τσεμεκμάρεβ ἠτοκτόνησε.

Ἐσπεύσαμεν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Τσεμεκμάρεβ, τὸν εὔρωμεν ἐξηλωμένον εἰς τὸ ἔδαφος, ὁ Τάτης ἦτο λερωμένος μὲ αἷμα πλῆσιόν του δὲ ἦτο ἓνα πιστόλι. Εἰς τὸ γραφεῖον του εὔρωμεν ἓνα σημεῖωμα καὶ παρ' αὐτὸ ἓνα χρονόμετρον, τὸ ὁποῖον ἦτο τελείως ὁμοιον μὲ τὸ χρονόμετρον τοῦ Ὀλοσόβκι. Τὸ

σημεῖωμα περιεῖχε τὰς ἐξῆς γραμμάς:

—Σύντροφοι. Σᾶς ὀρκίζομαι εἰς τὸν Θεόν* εἰς τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ, ὅτι δὲν εἶμαι ἔνοχος αὐτῆς τῆς κλοπῆς. Δὲν ἐπέτρεψα νὰ μὲ ἐρευνήσετε, διότι εἰς τὰ θυλάκιά μου εἶχα ἓνα χρονόμετρον ἀκριβῶς ὅμοιον μὲ τὸ τοῦ Ὀλοσόβκι τὸ ὁποῖον εἶχα κληρονομήσει ἀπὸ τὸν Πάππον μου. Δυστυχῶς δὲν ζῆ κανεὶς ἀπὸ ἐκείνους τοῦ θὰ ἠδύναντο νὰ βεβαιώσουν τὴν ἀκρίβειαν τῶν ὄσων λέγω. Δὲν μοῦ μένει παρὰ ἡ ἐκλογή μεταξὺ τῆς αἰσχύνῃς καὶ τοῦ θανάτου. Ἐκλέγω τὸ τελευταῖον. Ἐὰν ἤθελε εὑρεθῆ τοῦ Ὀλοσόβκι καὶ ἀποδέιχθῆ ἡ ἀθωότης μου τότε παρακαλῶ τὰ πράγματά μου ὅλα νὰ διαμοιρασθῶσι μεταξὺ τῶν συντρόφων μου. Διορίζω τὸν Ἰβάνωβ. ἐκτελεστήν τῆς διαθήκης μου καὶ παρακαλῶ αὐτὸν νὰ λάβῃ ὡς ἀνάμνησιν τὸ χρονόμετρον. *Ὁ θεῖος μου ἐβουλόθη πάλιν εἰς τοὺς συλλογισμοὺς του. Ἐπειτα ἀφου ἔβηξε ἐλαφρὰ εἶπε: Βλέπεις. Τὶ παιγνὶ διαμῆς παίζει ἡ ζωή.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΩΝΤΟΣ

* Ἡ παρουσία τοῦ ἀνωτάτου Διοικητοῦ εἶνα ἀπαραίτητος. Αὐτὸς εἶναι ἡ κεφαλὴ. Αὐτὸς εἶναι τὸ πᾶν δι' ἓνα στρατόν. Δὲν ἦσαν οἱ Ῥωμαῖοι ἀετοὶ ἐκεῖνοι ποῦ καθυπέταξαν τὴν Γαλατίαν, ἀλλὰ ὁ Καῖσαρ. Δὲν ἦτο ὁ στρατὸς τῆς Καρχηδῶνος ἐκείνος ποῦ ἔκαμε τὰς λεγεῶνας νὰ τρέμουν πρὸ τῶν πιλῶν τῆς Ῥώμης ἀλλὰ ὁ Ἀννίβας, Δὲν ἦτο ἡ Μακεδονικὴ φάλαγξ ἣτις ἔφθασε μέγρι τῶν Ἰνδιῶν, ἀλλὰ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος.

* *

* Ἐτος 1800. Μετὰ τὴν περίλαμπρον νίκην τοῦ Μαργέκο πολλοὶ Γρεναδιέροι, Οὐγγροὶ καὶ Γερμανοὶ συλληφθέντες οἰχμάλωτοι, ὅτε διήρχοντο πρὸ αὐτοῦ, ἤρχισαν νὰ φωνάζουν Ζήτω ὁ Βοναπάρτης! Τότε ὁ Ναπολέων παρα-

τηρεῖ: Τὶ πράγμα εἶναι ἡ δύναμις τῆς φαντασίας. Ἴδου ἄνθρωποι, οἵτινες οὐδέποτε μὲ εἶδον, ἀλλὰ μόνον ἤκουσαν νὰ ὀμιλοῦν περὶ ἐμοῦ. Καὶ τὸ πασάδοξον τοῦτο ἐμφανίζεται εἰς ὅλας τὰς ἡλικίας, εἰς ὅλας τὰς χώρας, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας. Naί. ἡ φαντασία κυβερνᾷ τὸν κόσμον, Δὲν κυβερνᾷται ὁ ἄνθρωπος παρὰ μόνον διὰ μέσου τῆς φαντασίας.

* *

Παράδοξος ὁμολογία διὰ τὴν τέχνην τοῦ κυβερνᾶν τοὺς ἀνθρώπους:

* Ἡ πολιτικὴ μου εἶναι ἡ ἐξῆς: Νὰ κυβερνῶ τοὺς ἀνθρώπους καθ' ὃν τρόπον οἱ περισσότεροι θὰ ἐπεθύμουν νὰ κυβερνηθῶσιν. Αὐτὸς εἶναι ὁ καλλίτερος τρόπος διὰ τὴν ἀναγνώρισιν τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας.

